

PROJEKT MALÝ PRINC

7. B

2012/2013

Zdroj obrázku: Občanské sdružení „Malý princ“, Agentura pro komplexní péči o zdravotně postižené. [online]. [Cit. 2013-05-30]. Dostupné z: <http://www.malyprinc.net/images/princ.gif>

Držíte v ruce neobyčejnou knihu neobyčejné 7.B. Texty vznikaly v průběhu celého školního roku a byly inspirovány četbou úžasné knihy Malý princ spisovatele Antoina de Saint Exupéryho.

Zamýšleli jsme se společně nad některými nelehkými otázkami lidského života a také odhalili pár svých tajemství. Při projektu jsme vyzkoušeli kromě psaní i jiné metody a techniky – například divadlo, kreslení a malování. V první kapitole jsou uvedena některá z hodnocení roční práce.

Děkuji, Helena Menoščiková, učitelka ČJ

HODNOCENÍ PROJEKTU

Naučil/a jsem se:

- že člověk se má dívat srdcem, protože to hlavní oči nevidí
- bavit se o svých pocitech
- naslouchat druhým
- popsat člověka
- co oči nevidí, je nejkrásnější
- pochopení pro ostatní
- naslouchat smutné nebo naštvané osobě
- i srdce vidí víc než oči
- být zodpovědnější a komunikovat s dospělými
- všechno není, jak to vypadá
- že za všechno nemohou jen dospělí, ale i my děti
- něco vypracovat sám
- že děti umějí přemýšlet o nedůležitých věcech v životě

VĚNOVÁNÍ

Věnuji tuto knihu své sestře z důvodu, že jí čtení moc nejde, a věřím, že ji tato kniha bude bavit a celou ji přečte a schová a někdy využije ve škole a povede se jí jako nám.

Radek Sikuta

Tuto knihu bych z celého srdce chtěla věnovat svojí mamince, protože tohle je osoba, jež má můj obdiv, moji největší lásku a je mi vzorem.

Spoustu si toho prožila, žila spíš v trápení, než v radosti. Je neslyšící a kvůli tomu ji lidé dřív využívali. A teď je z ní krásná, sebevědomá žena, která má dvě děti a podporující rodinu. Je statečná kvůli nám, nechce nám zničit dětství.

Opravdu ji moc a moc miluji! Dala mi totiž život.♥

Natálie Jelenová

Tuto knížku bych ráda věnovala svým nejlepším kamarádkám, ale maminka je a navždy bude nade vše. Ne, že bych neměla ráda tatínka, ale takhle jsme se domluvili. Maminku mám strašně ráda a obdivuji ji, protože vím, kolik si toho prožila, a přesto se přes všechno dokázala přenést. Moc si jí vážím a miluji ji.

Đáda Jakešová

Tuto knihu bych chtěla věnovat svému tatínkovi! Protože je pro mě velikou oporou, snaží se mě dobře vychovat a je to prostě ten nejlepší tatínek na celém světě a mám ho moc, moc a moc ráda! Nevím, co jiného dodat, protože pro něho nejsou slova, která by ho vystihovala, je prostě nejskvělejší...!

Šárka Nováková

Tuto knihu bych chtěla věnovat své mamince. Je pro mě to nejkrásnější a nejdůležitější na světě. Umí podržet i potěšit a všemu rozumí. Jsem ráda, že tě mám, mami!

Kamila Stará

Dopis rodičům

Milí rodičové!

Chodte s námi ven a hodně si s námi hrajte, přece jenom jste si nás pořídili. Nelamte si hlavu nad protetelefonovanými účty, účty za elektrinu atd. Zajděte si s námi zrelaxovat, i když to s námi nebude relaxace. I když máte moc práce, neodmítejte nás a pomozte nám se školou. Víme, že všechno s námi myslíte dobře, vždyť my s vámi taky.

S pozdravem, vaše milované dětičky.

Natalie Jelenová, Daniela Jakešová

My děti nechápeme Vás dospělé a věci, které pořád řešíte. Nechápeme nic z Vašeho života a vy z našeho. Prostě už je to tak! Děti mají pořád bujnou fantazii, nemáme takové starosti, jako máte Vy. Život dospělých a dětí je velmi odlišný, děti si chtějí pořád hrát, a dospělí? Ti na nás nemají moc času, protože pracují!

PS: Musíte pochopit život dětí. My chápeme, že máte mnoho starostí, ale udělejte si na nás aspoň trošku času!!!

S pozdravem Vaše milé děti

Ardéla Dvořáková, Eliška Doležalová

Dopis pro děti od dospělých

Milé děti!

Víme, že vás někdy nedokážeme pochopit, ale zkuste někdy pochopit vy nás! Máte velmi bujnou fantazii, zatímco my máme jen plnou hlavu starostí... Snažte se, my se také budeme snažit!

S láskou vaši dospělci!

Kdo je to malý princ?

Myslím, že jste každý někdy slyšeli o malém princí. Nevím, jak vám, ale mně se vždy při jeho jméně vybaví roztomilý chlapeček s vrabčími vlasy zlatými jako slunce a oblečený do modro-růžového kabátku. Na nohou nosí černé naleštěné holínky a v levé ruce obvykle mívá svůj meč. Na pohled působí díky své nadpřirozenosti a neobyčejnosti velmi tajemně.

Malý princ pochází z maličké planetky, na které je možné vidět západ slunce až dvaasedmdesátkrát. Má velmi bujnou fantazii, velkou samostatnost a dokáže vám dát upřímné přátelství, které jen tak od někoho nedostanete. Když se s ním začnete bavit, bude hodně neodbytný, pořádně ukecaný a nesmírně zvědavý, ovšem není se čemu divit, když na své planetce má jen svoji květinu, jež neumí ani mluvit.

Myslím, že by si knížku o malém princí měl každý přečíst, aby věděl, co je to ochota, pilnost, fantazie a upřímné přátelství.

Daniela Jakešová

Pokaždé, když slyším, že někdo vypravuje o malém princí, vybaví se mi milý hoch, jenž se stará o svou planetu, aby na ní nevyrostly baobaby.

Stará se také o svou růži, přestože se chová marnivě, rozmarně a pyšně, přesto ji opěčovává, chrání a každou noc na ni dává skleněný poklop, aby jí nebylo chladno a zima.

Vybaví se mi hoch hledající přítele. Chlapec nechápající svět dospělých, kteří se starají jen a jen o čísla. Kluk, který se zvědavě ptá a vyzvídá, z ničeho si nedělá legraci a všechno bere vážně. Hodně o otázkách, odpovědích a věcech

přemýšlí. Vše myslí upřímně a vstřícně. Pokaždé, když ho zasedne smutek, miluje západy slunce.

Knížka o malém princí je zajímavá, ale mě moc nenadchla.

Katka Hruběšová

Malá zlatovlasá postavička, co si říká malý princ..., čtu o něm knížku a připadá mi jako zvláštní chlapec s velkou fantazií.

Pochází ze své malé planety, která velikostně vypadá jako dům. Z jeho vyprávění soudím, že lidé tam jsou spíše samotářští, vidím to i na malém princí, když se s někým baví, nenaslouchá mu, ale většinou se pořád ptá na jedno a to samé, dokud nedostane odpověď. Nejspíš si rád s někým po dlouhé době povídá, prostě jako malé zvědavé dítě. Na druhou stranu se zajímá o věci, které lidem připadají nedůležité, přitom důležitými jsou. Raduje se z maličkostí, úsměv na rtech mu vykouzlí západ slunce nebo jeho květina a beránek.

Líbí se mi na něm, jak nad vším přemýšlí a nic nenechá náhodě. V dnešní době bychom řekli, že je pohodový, žije radostný život a nechápe dospělé. Celkem bych chtěla být jako on.

Naty Jelenová

Život není pohádka. Nebo ano?

Dáda

Byla jednou jedna maminka, která byla těhotná. Předčasně se jí v nemocnici v Českých Budějovicích narodila dvě zdravá dvojčátka, kluk Marek a holčička Daniela.

Já jsem vážila 1930 gramů a měřila 43 centimetrů. První zoubek mi vyrostl 2. dubna v roce 2001 a byl to levý řezák. V 10. měsíci jsem promluvila první slovíčka, jako mamka, baba, tata, deda, míma, maji atd. Lézt jsem začala v první polovině 8. měsíce. Chodila jsem v 10. měsíci, Marek v roce. Maminka říkala, že byla hrůza nás uhlídat, protože prý jeden chodil jedním směrem a druhý zase opačným směrem.

K druhým Vánocům jsme s Markem dostali jakousi odrážecí motorku, se kterou jsme si užili spoustu legrace. Jezdili jsme s ní prakticky všude, doma, venku i do obchodu.

Potom následoval nástup do mateřské školy, kam se mi vůbec nechtělo. Později jsem si tam ale našla spoustu kamarádů. Vzpomínám si, že nám maminka musela každé ráno vždy zamávat, jinak jsme plakali.

V sedmi letech jsem šla poprvé do školy, kam jsem se velmi těšila. Věděla jsem totiž, že ve škole už nebudu muset po obědě spát. Měla jsem oranžovou aktovku a velký kornout plný sladkostí. Seděla jsem v první lavici s Pepinou a naší první paní učitelkou byla Hedvika Herbová. První vysvědčení dopadlo dobře, měla jsem samé jedničky.

Až ve třetí třídě jsem začala chodit na badminton, kterému věnuji až do současné doby velmi mnoho času. Velmi mě baví, hlavně debl, ale nemám ráda ranní vstávání na tréninky a soustředění.

Teď chodím do 7. třídy na Základní školu Plešivec v Českém Krumlově. Mám tam úžasné kamarádky a super třídního.

V budoucnu bych chtěla vystudovat vysokou školu, mít skvělou rodinu, a hlavně si přeji, abychom byli všichni zdraví.

Natálka

Dostala jsem za úkol napsat pohádku o svém životě, jsem ráda, protože jednou bych se na svůj život chtěla podívat jako na pohádku.

Kdysi dávno, v dávných dobách, se v městečku Český Krumlov narodila princezna Natálka, všichni se radovali z nového dítěte. Přicházeli na to, že Natálka je velmi chytrá, vždyť pleněčky opustila jako malé miminko. Když ji královské chůvy hlídaly, ještě spolu s ostatními princeznami a princí, radovaly se, protože byla velmi hodná, rychle se učila a stala se dobře vychovanou na to, že královna s králem neslyšeli. Později král s královnou spolu moc pěkně nemluvili, nerozuměli si. A tak Natálce vysvětlovali, že spolu už nebudou moci žít, Natálce to bylo jedno, nejspíše tomu nerozuměla. Ale když byla starší, divila se, že už dlouho neviděla svého otce. Jednou maminku poprosila, jestli by nemohly otci napsat dopis, a maminka souhlasila. Jejich posel jim vzkázal: „Dopis byl předán do králových rukou.“

Uběhla spousta dní, dosud se nedočkaly. „Bohužel nevím, jestli lze se nadíti jeho brzké odpovědi,“ vzdychla matička. Natálka byla smutná, už byla mnohem starší. Napadlo ji, že může požádat o pomoc svou kmotřičku, kouzelnou vílu. Maminka s tím napřed nesouhlasila a Natálce dala velkou práci ji přemluvit. Byla totiž velmi zatvrzelá, ale povedlo se.

Hned ráno jsme vyrazily na cestu, dorazily jsme přímo k chaloupce, kde kmotřička bydlela. „Dobré poledne přejí,“ oznámila náš příchod maminka. Kmotřička stála celá radostně rozzářená: „Jéé, tak vy jste dorazily, čekala jsem vás. Víím, jak vám mohu pomoci,“ dodala, „zde máš, Natálko, kouzelný prášek, jež rozfoukneš a budeš si moct přát nějaké přání, musíš to ale zašeptat, na to nezapomeň.“ Pozorovala jsem, jak mi lahvičku podává a slušně jsem poděkovala:

„Velice vám děkuji.“ „Dáme vám vědět, jak se nám zadarilo,“ promluvila maminka, „ale už musíme odejít, opravdu děkujeme.“

Dorazily jsme na zámek, ihned jsem prášek vyzkoušela: „Prosím, ať vidím svého tatínka!“ Bohužel jsem nešeptala. Čekaly jsme dny, měsíce, nic se nedělo, žádné dopisy. Postupně jsem na svého tatínka zapomněla a nevadilo mi to.

Uplynul rok od napsání dopisu pro mého otce. Moje maminka mi přivedla jiného tatínka, měli se a mají se tuze rádi, dokonce tak moc, že mi čáp přinesl bratříčka. Teď už je velký, má 4 roky a jmenuje se Pavlíček, máme se velmi rádi. Také jsem se naučila základům znakové řeči, kterou používala moje rodina.

V období Vánoc, při velkém sněžení, jsem dostala překvapení. Byla to královská fenečka. Dala jsem jí jméno Barunka, aby se to mojí mamince dobře vyslovovalo. Zbytek roku jsme si žili jako v pohádce, všichni jsme byli spokojeni a měli jsme se rádi, a budeme se mít rádi na dlouhá staletí. Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

O Zlém Šákulovi – Milan Jakubec

Za dávných časů v dobách draků a nevysvobozených princezen žil ve skromné chaloupce na kraji lesa malý kluk Milan.

Měl rád zvířata, měli jich s maminkou hned několik. Pěkně si tam spolu žili, jenže jak už to bývá, čas her a radovánek skončil a Milan se musel vydat do učení ke krutému černokněžníkovi Šákulovi.

V neznámém kraji narazil na tmavý les. Přemýšlel, jestli tam má vstoupit, nakonec se rozhodl vkročit do děsivého lesa. Najednou padla mlha, až skoro nic neviděl, všude bylo ticho až na krákalující havrany. Po pár hodinách se mlha rozplynula. Milan se objevil v bazině, kde zahlédl školu krutého černokněžníka Šákula.

Služba u Šákula byla velmi nervy drásající. Šákul trestal jen tak pro potěšení, čerpal z toho sílu. Milan chtěl odtud hodněkrát utéct, jen vzpomínka na domov ho držela při životě. Šákul měl kolem sebe hodně pomocných bazilišků, kteří neváhali Milanovi uškodit.

Jeho věrný psí kamarád utekl z domova, vydal se hledat svého pána. Po dlouhém putování se sešli. Jak byli šťastní, že se zase viděli. „Kamaráde můj, nemohu s tebou odejít, zlý čaroděj mě zde drží, už mi nikdo nepomůže,“ řekl. „Ale ty bys mi vlastně mohl pomoci.“ V hodině černé magie se zase jednou chvástal Šákul svým čarodějným uměním, proměnil své záky v kapusty. „Vážený pane čaroději, umíte proměnit učeně v kapusty, jestlipak se umíte proměnit sám sebe v šunku?“ „Umím všechno, hloupý záku!“ zakřičel. Stalo se, jak říkal, na stole ležela voňavá šunka. Milanův psík, vyhladovělý po dlouhé cestě, po šunce skočil a celou ji snědl. Byli osvobozeni. Milan se vrátil domů se svým pejskem. A byli šťastni až do dospělosti. Ale to už je zase jiný příběh.

Štěpánka

Když dávno se narodila holčička a jmenovala se Štěpánka. Její otec byl vášnivý rybář, jezdil s kamarádem až do Norska a vždy přivezl mnoho ryb. Když byly Štěpánce dva roky, přestěhovali se z Českých Budějovic do Českého Krumlova.

Jednoho dne šla Štěpánka do školky a tam se seznámila Dádou. Byly to nejlepší kamarádky. A vždy odpoledne musely jít spát, ale moc se jim nechtělo, proto si vytáhly z bačkůrek gumičku a na ni si drnkaly.

Pak nastoupila do školy a na to se velmi těšila. Při prohlídce školy skončili v tělocvičně a tam si vyšplhali po žebříku pro diplom. Když byla ve třetí třídě, začala chodit s Dádou a Markem na svůj první kroužek badmintonu. Ale po čase ji to přestalo bavit, a tak se stala mažoretkou. Jezdili na různá vystoupení a soutěže. A k mažoretkám ji přibyl další kroužek, kynologie, tam cvičili psi.

Měla dva bratry Libora a Filipa. Libor se oženil a se svou ženou měli syna Liborka. Štěpánka se tak stala tetou.

Když jí bylo jedenáct let, letěla s mamkou a babičkou na dovolenou do Tuniska. Byla to pro ni nejlepší dovolená, a to jezdila na dovolenou už od tří let každý rok. A její otec zdědil chalupu a byli tam velmi často.

Jakmile nastoupila do sedmé třídy, byl jim přidělen nový pan učitel a toho měla celá třída ráda.

Její kamarádka Dáda se velmi těšila, až se pojedou podívat ke Štěpánce na chalupu. V roce 2012 se velmi mluvilo o tom, že bude konec světa 21. 12. a v to datum se Štěpánka narodila. Ale žádný konec světa nebyl. A žila dál svým spokojeným životem.

Šárka

Bylo nebylo jednoho krásného zimního dne se narodilo malé miminko. To miminko byla rozkošná holčička jménem Šárka, která rostla jako z vody. Moc ráda si hrála, dováděla a skotačila.

Šárka nadevše milovala svého tatínka, se kterým zažívala různá dobrodružství. Častokrát spolu vyráželi na různá tajemná místa, kde se Šárka učila poznávat přírodu a různá zákoutí rodné vlasti. Šárce se to moc líbilo a byla moc dychtivá po dalším poznávání.

Čas neúprosně letěl a Šárka začala chodit do školy. Ve škole se jí moc líbilo a stala se vzornou žákyní, která nosila samé jedničky. Těmi výbornými známkami dělala velkou radost svému tatínkovi, a tak se jednoho dne stalo, že na ni doma čekalo velké překvapení. To překvapení byla papírová krabice, ve které se choulilo malé zrzavé štěňátko. V tu chvíli se se Šárkou zatočil celý svět a Šárka byla nejšťastnější dítě pod sluncem. Štěňátko dostalo jméno Ďapka. Rázem se z nich stali nejlepší přátelé.

Šárka okamžitě začala s Ďapinčiným výcvikem. Ďapinka byla velmi šikovný a učenlivý pejsek. Čas utikal jako voda, a tak se stalo, že jednoho dne přivedla Ďapinka na svět tři rozkošná štěňátka. Dvě hnědé fenečky Kellu a Kleopatru a černého pejska Nerýčka. Jakmile fenečky trošku povyrostly, ujala se jich jedna moc hodná paní. Pejsek Nerýček zůstal u své psí maminky a Šárky.

Ať jak už to bývá, život není jen o radostech, jednoho dne Ďapinka odešla do nebička. Ať aby Nerýčkovi nebylo smutno po dobu, co byla Šárka ve škole, dostal psího kamaráda Šaryčka. Nero Šaryčka okamžitě přijal a stali se z nich nerozluční přátelé. Časem se jejich zvířecí rodina rozrostla o kočku Micinku a králíka Kobližka.

Z Šárky zatím vyrostla třináctiletá slečna a všichni společně zažívají různá dobrodružství a mají se moc rádi.

ZAZVONIL ZVONEC A POHÁDKY JE KONEC.

Radek

Byl neboyl jeden chlapec jménem Radek a to jsem já.

Narodil jsem se v únoru 2000 v krásném městě Český Krumlov. Vyrůstal jsem na Plešivci, 2 roky poté jsme si s naší babičkou prohodili byty. Jako malý jsem si rád hrál s novinami, ani nevím proč.

Ve škole mě to ze začátku bavilo, ale později mně to už bavilo méně. Od šesté třídy bylo učení těžší. Teď v 7. třídě je učení už „normálka“, některé věci mi nejdou, ale některé mi jdou dobře. Teď před vysvědčením se snažím známky udržet a zlepšit je. A už se těším na jarní prázdniny. Ve 2. pololetí se budu hlásit asi na českokrumlovské gymnázium

Hraji florbal za mladší žáky Český Krumlov 2. rokem a jde mi to dobře. Máme pár výher, ale i porážek. Hraji stolní tenis, šachy a chodím plavat.

To je asi všechno, ale nebojte, třeba bude pokračování. 😊

Konec?

Pája

Byla jednou jedna rodina a té rodině se narodila dne 19. 1. 2000 holčička a ta holčička se jmenovala Pavla. Ještě jsem se vám nepředstavila, ta holčička jsem já.

Čím víc jsem rostla, tím víc jsem se stávala velkou holkou. Jednoho dne mně už bylo skoro 6 let a najednou se mi narodil malý bráška Jiřík. Jiřík je mladší o 6 let, a tak jsem se mohla o svého brášku starat.

Čas běžel a mně bylo už 10 let a byla jsem ve 4. třídě. Začala jsem chodit na kroužek mažoretok, tam jsem si našla hodně nových kamarádek a jezdily jsme spolu na vystoupení do Prahy a Vimperku. Jednou jsme vyhrály 3. místo na mezinárodní soutěži. Pak se zjistilo, že mám špatné koleno a v březnu budu muset jít na operaci.

O prázdninách jsem jezdila na bruslích a na kole. Chodila jsem s kamarádkami na nákupy a jezdily jsme na výlety. Skončily prázdniny a my jsme jeli na 7 dní na dovolenou do Itálie do města Bibione, kde jsme byli už 4krát. Ve škole mi říkají, že jsem Italka, protože miluju italská jídla, hlavně pizzu a špagety. V Bibione mají výbornou zmrzlinu s miliony příchutí, byli jsme také ve starověkém městě Benátky. V Benátkách je mnoho úžasných míst a líbilo se mi tam nejvíce to velké náměstí s tisíci holuby. Utekl celý týden a my jsme jeli domů. Cesta byla velmi náročná a nudná, ale jeli jsme kolem nádherných Alp, kde na vrcholcích byl ještě sníh. Byl to nádherný pohled.

Čas plyne a mému malému bráškově bylo 7 let a začal chodit do školy. Chvilku mu to nešlo, ale zvládl to. Už mi bylo 13 let a je ze mě velká holka. Občas i zlobivá, ale to je ta puberta, s tím se musí počítat. Chodím do 7. třídy a tam máme mnoho projektů.

Marek Jakeš

Bylo nebylo jednou, když maminku odvezli do nemocnice do Českých Budějovic, narodila se jí dne 1. července 1999 dvě miminka a jmenovala se Marek a Daniela.

Byli jsme maličci, vážili jsme méně než 2 kg a museli jsme být v inkubátoru na dětském oddělení. Měli jsme se k světu, a tak nás i s maminkou po měsíci pustili domů. Hurá, konečně jsme leželi v naší postýlce, kam jsme se prý vešli oba dva.

Rostli jsme jako z vody, a než jsme se nadáli, tak jsme začali chodit. První chodila Dáda a já jsem své první krůčky udělal přesně v jednom roce, kdy jsem onemocněl angínou. Vzpomínám si na druhé Vánoce, jelikož jsme se sestrou dostali motorky a „samojezdící“ auto. Motorek jsme si strašně užili a jezdili jsme na nich úplně všude.

Čas plynul a my začali chodit do mateřské školky v Kájově, a po našem přestěhování v Českém Krumlově. Ze začátku se nám ve školce nelíbilo, plakali jsme a vzpomínám si, že nám maminka musela pokaždé ze silnice mávat. Později jsme si našli nové kamarády, vše bylo v pohodě. S maminkou jsme navštěvovali cvičení, bruslení. Byly jsme živé děti, a proto nás bavil každý sport. Od pěti let jsem chodil s kamarády dvakrát týdně do fotbalové přípravy.

Poté jsme povyrostli, až byl před námi první školní den. Měli jsme tuze velké kornouty s hodně sladkostmi. Do školy nás doprovázeli rodiče. Ve třetí třídě jsme začali chodit na kroužek badmintonu, který mě hodně bavil. Díky badmintonovým mezinárodním turnajům jsme poznali i část Evropy. Mým největším úspěchem je třetí místo na mezinárodním turnaji ve slovenské Mirně v kategorii do třinácti let. Badminton zaplňuje většinu mého volného času.

Nyní chodím do sedmé třídy na ZŠ Plešivec v Českém Krumlově, kde se mi líbí, poněvadž zde mám spoustu kamarádů a skvělého třídního učitele. Doposud jsem žil spokojeným životem a doufám, že mi to vydrží až do smrti.

Pohádka o Kamilce Staré

Byla nebyla jedna holčička jménem Kamilka. Bydlela od svého narození v Holubově v krásném dvoupatrovém domě. Ten dům stavěli ještě její babička a děda. Dům byl dvoupatrový, nahoře bydlela její babička a děda a dole Kamilka a její maminka. Chodila v Holubově do školky i do školy. Ve školce i ve škole se jí moc líbilo, byla tam moc šťastná, taky měla hodně kamarádů a kamarádek.

Když jí bylo 5 let, narodila se jí mladší sestra Julinka. Kamilka byla moc šťastná, že má sestřičku. Roky utíkaly dál a dál a její maminka si našla přítele jménem Dušan. Kamilka a Julinka ho měly rády. Dušan měl 3 děti, Lucku, Šárku, Davidka. Hned se Kamilka a Julinka s těmi dětmi seznámily. Chvilu u nich bydleli a pak se mamka rozhodla, že se odstěhují z Holubova někam pryč.

Nakonec se odstěhovali do Českého Krumlova na sídliště Plešivec do paneláku. Měli se tam dobře, všech pět dětí chodilo do školy na Plešivec. Našli si spoustu jiných kamarádů a bylo jim dobře. Pak měla Kamčina a Julčina mamka trošku větší nehody s Dušanem, a tak mu řekla, že má ráda jeho tři děti a že si je nechá napsat na sebe, než aby se trápily. Tak si šla zažádat o péstovnickou péči, Dušan řekl, že s tím souhlasí. Pak se od nich odstěhoval na druhou stranu Plešivce. Všechny pět dětí za ním chodilo a pravidelně navštěvovalo. Život šel dál, Dušan chodil do práce, s mamkou se normálně bavili.

Ale jeden den, když jel do práce, zavolal mamce, že až skončí s prací, aby pro něho přijela do práce. Mamka s tím souhlasila, ale Dušan nedal vědět a začali mít všichni strach, jestli se mu něco nestalo. Zazvonil zvonek, mysleli jsme, že je to on, ale nebyl. Byl to jeho bratr Mirek, přišel úplně ubrečený, že je Dušan mrtvý. Naboural do stromu. Všechny děti dostaly šok, brečely a nemohly usnout. Byla to přímo 11. 10. 2011. Vždy, když je tohle datum, jdou Dušanovi na hřbitov

zapálit svíčku. Ale už je to za nimi, žijí dál šťastně, ale Dušana mají pořád v srdíčku.

Rok na to se přestěhovali na Špičák. Žije se jim dobře, mají se rádi a to je na tom to nejhezčí.

Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

O Davidovi

Za devatero lesy se rozprostírá městečko Slavonice. Tady žila maminka a tatínek, kterým se z velké lásky narodil chlapeček David. Daviděk byl krásné hnědooké miminko. Narodilo se bez vlásků a bylo tak hodné, že pořád jen spinkalo a papalo.

Jelikož tatínek přišel o práci, musel jít do světa na vandr, aby si našel novou práci. Došel až do Českého Krumlova. Hledal a hledal, až našel novou práci i bydlení, a tak mohla být celá rodina zase pohromadě.

Po čtyřech letech přibyla k Davidkovi sestřička Veronika. Děti spolu vyrůstaly a začaly navštěvovat školku a základní školu. Našly si kamarády a byly šťastné.

Po čase se tatínek sebral a odešel znova na vandr hledat novou práci a už se nevrátil.

Maminka s dětmi zůstala žít sama. Po čase přestaly děti truchlit po tatínkovi a žijí šťastně s maminkou.

Teď je Davidovi 14 let, Verče 10 let a dosud žijí spokojeným životem. Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

Adéla Dvořáková

Byl jednou jeden panelák a v tom paneláku žil jeden muž a jedna žena, jmenovali se Milan a Regina.

Byli tak zamilovaní, že se rozhodli pořídit si miminko. Jednoho zimního dne roku 1995 se jim narodil syn a dali mu jméno Lukáš. Když Lukáš povyrostl, rodiče domů poříдили želvu. Malý Lukáš byl ze želvy nadšený, pořád za želvou lezl a byl rád, že ji mohl krmit přímo z ruky. Jednou na to ale doplatil, protože se mu želva zakousla do malíčku. Lukáš začal křičet, litat po bytě a třásl rukou, dokud želva nepovolila. Po té nehodě se rodiče rozhodli, že želvu dají pryč, ale rozhodli se také kvůli tomu, že maminka čekala další miminko.

Po devíti měsících v letním krásném dni roku 1999 jsem se jim narodila já a dali mi jméno Adéla. Tatka byl velmi nadšený, že má holčičku, neboť už měl dva syny. Mamka? Ta byla nadšená, že mi bude moct dělat culičky, malý bráška se ode mě nehnul ani na krok.

Když jsme s bráškou rostli, rodiče nám domů poříдили fretku jménem Máša. Byla strašně hravá a my jsme se s ní nikdy nenudili. Ale jednoho dne jsme byli na chatě a Máša byla venku v kleci. My jsme tam byli s ní a najednou si pootvěřela klec a utíkala pryč a my už jsme ji nikdy nenašli.

Čas plynul jak voda a my jsme začali chodit do školy a školky a také přibýlo hodně starostí, ale i radostí. Pořád jsme si mysleli, že nám v naší rodince někdo chybí. Vánoce roku 2005 byly pro nás nezapomenutelné. Pod stromečkem na nás čekal dárek v podobě malého bílého pejška na baterie. Tatka a mamka pořád říkali, že je na baterie, ale potom pejšek začal chodit, skákat a olizovat mě na obličej. Byl to malý maltézáček a dali jsme mu jméno Matýšek. Matýšek byl strašně hravý. Díky mně to u nás vypadalo i jako v zoo. Máme tři psy a jednoho potkana. Když jsme povyrostli, začala jsem chodit do školy i já.

Dnes už je bráškovi 17 let a navštěvuje odborné učiliště. Také má svoji slečnu jménem Hanča. Je moc hodná a mám ji moc ráda. Ted' bohužel leží v nemocnici v Českých Budějovicích a věřím, že bude brzy zpátky. A já?

Dnes už je mi 13 let a stal se ze mě velký milovník zvířat. Máme také koně, na kterých občas jezdím. Vyrostla ze mě vysmátá holka plná energie!!!

KONEC ZVONEC

SVĚT SLZ JE TAK ZÁHADNÝ

Ten lidský smutek
člověk pak neví
kam smích utek
a kdy se zjeví.

Když člověk není připravený
a na blízku nikdo není
člověk si připadá jak popravený
potom používá i klení.

Smutek je špatný
ničí všem štěstí
a přitom není nutný
smích smutek vyčistí

Smutek nás neotravuje
je od nás pryč
smích vás uzdravuje
tak už nekřič.

Radek Sikuta

Zataženo všude černo
ani nevím, kde je Terno
zánik na nás pěkně čeká
až si prožijeme svoje muka.
Valí se na nás smůla
je u nás velká můra
až tu smůlu přemůžu
všem lidem pomůžu.

Marek Jakeš

Slza jedna vedle druhé,
po tváři dolů stékají,
cítím se hrozně,
věci kolem mě se rozplývají.

V očích černo mám,
přesto úsměv nahodím,
sním kýbl zmrzliny
a všechno zlé vypustím.

Natálie Jelenová

Když má někdo velké smutky,
v hlavě se mu honí zlé skutky,
začíná to pařbou
a končí to vraždou,
někdo sní kýbl zmrzliny
a jiný jde zase ven do zimy,
někdo vypije spoustu alkoholu
a ráno umírá na dávku methanolu.

Dáda J. a Natka J.

Padá z očí slzička,
co tě trápí, maličká?
Neplakej a svěř se mi,
neutíkej před všemi.

Když jsi smutná, nevíš kudy kam,
zavři oči a jdi tam,
kde tě lidé mají rádi
a kde jsou hodní kamarádi.

Kamila Stará

JAK TO DOPADLO S KVĚTINOU MALÉHO PRINCE?

Po odchodu malého prince byla květina velmi smutná, stále vzpomínala, jak malému princovi ubližovala. Přála si, aby se malý princ vrátil zpět na svou planetu. Jeho květině chybělo starání se o ni. Zatímco se malý princ potuloval po asteroidech, květina vadla.

Jednoho dne se malý princ objevil na planetě Zemi. Tam potkal krásnou zlatovlásku jménem Malá princezna. S malou princeznou se vraceli zpět na planetku. Na asteroidu 326 uviděli beránka. Beránek byl plachý a osamělý, proto se nenechal chytit. Poté pokračovali na planetku malého prince. Když tam došli, uviděli uvadlou květinu, kterou poté zalili.

Po čase se květina znovu zrodila a přinesla jim malý dáreček. Malá princezna čekala miminko. Po devíti měsících se narodila krásná holčička, nazývali ji Zlatovláska.

Spolu žili šťastně až do smrti.

Adéla Dvořáková a Eliška Doležalová

PUTOVÁNÍ PO PLANETÁCH

Mýtus o naší planetě

Byly tři bohyně, Kamilka, Pepinka a Šárinka. Vytvorily společně jednu velkou planetu. Ale každá chtěla mít na té planetě něco jiného.

Nepohodly se a planetu rozdělily na tři světadíly. Kamča si vytvořila obchodní svět s obchody, parkem a lesíkem. Pepina si vytvořila svět s mořem a pláží. A Šárka si vytvořila svět se sopkami a ohněm.

Pak si každá vytvořila svůj měsíc, Šárka ho pojmenovala po svém ohnivém psovi Nerovi, Kamča ho pojmenovala po sobě Kamilka a Pepina po svém vodním morčeti Bertíkovi.

A takhle vznikla naše planeta.

Vznik Asterojdu 7B

Byl drak DEMO, který měl čtyři hlavy. První hlava byla ráda ve vodě, druhá hlava ve vzduchu, třetí ráda chodila po trávě a čtvrtá se ohřívala u sopky.

Každá si stála za svým, jelikož se nemohly rozhodnout, jakou krajinu vytvořit. Jednotlivě zkoušely svoje typy krajin, ale žádná nebyla dokonalá tak, aby vyhovovala všem hlavám.

Dohodly se, že vytvoří od každého něco, a tak vznikl Asterojd 7B, na kterém se později vyvinula i zvířata.

Mýtus o planetě XO-XO

Byl jednou jeden bůh Xo, jenž jedl čokoládový puding. Když byl nemocný, při kašlání vyplivl puding do galaxie.

Puding nešel vůbec odstranit, zkoušel všechno, vítr, vodu, oheň, ale nic. Napadlo ho, že spousta lidí na jiných planetách protestuje, jak tam jiní lidé žijí, a tak by se na ten puding mohli přestěhovat a vytvořit si svou vlastní planetu. Lidé souhlasili a okamžitě začali se stěhováním.

Čím déle na planetě žili, tím méně se jim tam líbilo, nařkli boha, že slíbil něco, co nemůže vykonat. Planeta byla celá hnědá, trošku kopcovitá, ale nebyly tam jiné nohy, než lidí, to se jim nelíbilo. Bůh obyvatele uklidnil tím, že planetu spraví. Jednu půlku udělal temnou pro bručouny a barevnou pro ty veselé. Utvořil vodstvo, jednu sopku, která určovala střed planety, živočichy a krásnou přírodu.

Lidé jako poděkování si za své jméno přidali xo, po svém bohu, a když už všechno bylo xo, tak se i planeta začala jmenovat XO-XO.

Asteroid 01

Kdyžsi dávno před deseti miliony let poletovaly vesmírem dva asteroidy. Asteroid 0 a Asteroid 1. Asteroid 0 byl malý, kulatý, bílý a byl na něm život. Asteroid 1 byl opakem Asteroidu 0, ale působila mezi nimi magnetická síla, protože byly oba z magnetu. Jeden byl plynná planeta a druhý byl kamenná planeta. Jednoho den se přiblížily natolik, že se srazily, a tak vznikl Asteroid 01.

Assurdo

Byl jednou jeden bůh, jenž se nazýval Assurdo. Bydlel ve Sluneční soustavě, ale strašně se nudil, a tak stvořil dvě planety: Zemi a Assurdo. Země byla obrovská koule plná vody a trocha souše. Assurdo byla stejná, ale vypadala jako donut a kolem ní obíhaly komety zvláštního tvaru.

Na Zemi bůh vymyslel ptáky, ryby, savce, ale vládli tam hlavně dinosauři. Assurdo vypadala zpuštěle. Proto bůh vymyslel moře, ostrovy a pár malých ostrovů, na každém velkém ostrově bydlel jeden živočich: panda, šimpanz, beruška a želvička. Bůh se na své dílo podíval a řekl: „Dokonalost sama,“ a šel si lehnout.

Mezitím do soustavy přiletěli ufovi jménem Luciusové a přitáhli s sebou velké meteority, které spadly na zem (tak vymřeli dinosauři, kdyby náhodou někdo nevěděl). Luciusové udělali takový rámus, že vzbudili boha. Oba tábory se spolu pohádaly a Luciusové museli odletět, ale chtěli se pomstít, a tak odvezli planetu Assurdo, proto planeta Assurdo už není ve Sluneční soustavě, ale ve sluneční soustavě Pegas.

Protože bůh nechtěl přijít i o Zemi, vymyslel lidi, aby ji ochránili (ale moc chytrě to neudělal).

Katka Hruběšová, Filip Doležal

